

Az intézményi adminisztrációs tevékenység évről évre gyarapszik. Bár „sokszor nem is az elvégzendő munkamennyiség jelenti a legnagyobb terhelést, hanem az igen sokrétű tevékenység számontartása, követése, a megfelelő rálátás a feladatok közti összefüggésekre, amely fokozott figyelmet igényel a munkaidő hatékony megszervezésében és a különböző feladatkörök közti koordináció fenntartásában”. A rektor köszönetét fejezte ki az adminisztrációban résztvevő főtitkári és gazdasági hivatalnak.

Az éértékelő beszéd hangsúlyozta, hogy az intézmény működését nagymértékben megkönnyíti a Magyarország által folyósított támogatás, illetve a román állami kongrua. De az intézménynek nyújtott közvetlen vagy közvetett (pl. legációs adományok) támogatások révén az egyházak is nagymértékben kiveszik részüket a lelkészképző egyetem fenntartásából.

Az éértékelő rövid kitekintéssel zárult, amelyben a rektor kiemelkedő következő eseményként említette az ősszel esedékes magiszteri akkreditációt, az intézeti szabályoknak a határozottabb és bátrabb revízióit annak érdekében, hogy az adminisztráció még hatékonyabban és célirányosabban működhessen. Az elmúlt év eseményeit és a jövő feladatait szem előtt tartva a Zsolt 103,1–2 szavai szolgáltak mottóként.

A délutáni akadémiai évváró elmaradhatatlan eseménye az 50 vagy 60 éve végzett lelkipásztorok arany-, illetve gyémántokleveleinek átnyújtása. Az intézet ezzel fejezi ki tiszteletét azok iránt, akik egykori diákokként hűséges szolgálatot végeztek az Anyaszentegyházban. Az esemény jó alkalmat kínál az egykori évfolyamtársak találkozására, a közös beszélgetésekre is. A 2019-es akadémiai évváró alkalmával az alábbi lelkipásztorok nevét olvasták fel, illetve vehették át okleveleiket.

Az 1969-ben végzett aranyokleveles lelkipásztorok: Ballai György, Hegyi Sándor, Keresztes Sándor, Kovács Ferenc, Kun Árpád, Kusztoz Tibor, Mátyás Árpád, Vajda András és Varga Pál. 1959-ben végzett gyémántokleveles lelkipásztorok: Adorjáni László, András György, dr. Bustya Dezső, Csáky Károly, Darai Sándor, Fábián Levente, Papp Benjámín, Székely József és Török Elek.

Az alumnusok nevében Székely József emeritus lelkipásztor mondott köszöntőbeszédet, amelyet az alábbiakban teszünk közzé.

Balogh Csaba

Csak lélekben a szószéken

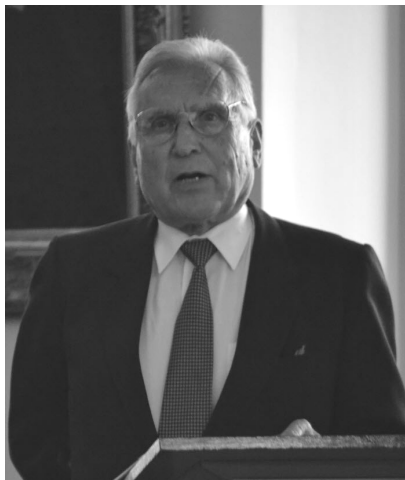
Kolozsvári Protestáns Teológiai Intézetünk már évek óta ezüst-, arany-, gyémánt- és rubindiplomával örvendezteti meg és tiszteli meg a nyugalomba vonult lelkipásztorokat mint holtig tanuló tanítványait. Szép és megható jele ez az élő kapcsolatnak, amelyet az alma mater fenntart és ápol egykori neveltjeivel. Teszi ezt annak ellenére, hogy a kibocsátással átadta volt tanítványait az egyházkerületek gondviselésébe és irányításába. Bizonyára az egyházkerületek is megtalálják a módját annak, hogy a 45–50 évig szolgált munkatársak valamilyen

formában megérezzék a vezető testület irántuk táplált lelki-testvéri viszonyulását egy nekik szóló biztató, szeretetteljes hangú körlevél, a személyes találkozás révén vagy egyéb formában.

Mindaddig, amíg fizikai és szellemi képességük lehetővé teszi, a nyugdíjas lelkipásztorok készséggel és örömmel végeznek aktív lelkipásztorokat kisegítő gyülekezeti munkát, szószéki igehirdetést, bibliaórát, lelkigondozást, vagy azt, amire felkérést kapnak. Aztán az egyre fokozódó fizikai gyengeség miatt már csak lélekben lehetnek a szószéken, de akkor is hűséggel és igén alapuló gondolatokkal. Hívó keresztyénekként abban a gyülekezetben, amelybe lakás szerint tartoznak, azt a specifikust hordozzák és mutatják fel, amellyel Isten választottjai és elhívottjai-ként felruháztattak, megmaradnak világosság és só a környezetük számára. Isten igéje halálukig szól nekik, és ők azt meg nem másítják. Beszédük továbbra is csak az, amely Jézus főpapi imájában így hangzik: *ama beszédeket, amelyeket nekem adtál, őnekik adtam* (Jn 17,8). Ez az ige tud mindenkit immunissá tenni azokkal a veszedelmekkel szemben, amelyeket ez a világ teremt szüntelen.

Az ige Istentől kapott fegyver, amellyel felvértezve a keresztyén ember meghátrálás és kapituláció nélkül jut diadalra, bármennyire is dühöngő és heves a gonoszság lelke. Fizikai erőtlenség és gyengeség közepette is szól az ige: *legyetek erősek az Úrban és az ő hatalmas erejében* (Ef 6,10). A szószéken már csak lélekben álló idős lelkipásztorok azért az Úrban való bizodalom és reménység sugárzóiként nemcsak szemlélői az Európán végigseprő hitbeli és lelki erőtlenségeknek, hanem Jézus Krisztus békességének, igazságának és szeretetének a továbbadói is. Ők csak az örökké megmaradó és élő igével tudnak és hajlandók tanácsolni és inspirálni. Az igét precízen, minden mással kritikus távolságot tartva, féltve őrzik szívükben. Az Úr Jézus Krisztushoz való viszonyulásuk mindenkor és mindenben az iránta tanúsított teljes engedelmisségben, akaratának örömmel és készséggel vállalt teljesítésében áll Keresztelő János példaadása szerint: *Annak növekedni kell, nekem pedig alább szállanom* (Jn 3,30).

Az Úr Jézus mindenkinek megígérte, hogy minden napon vele lesz. Ez a hívő életnek egyedüli vigasztalása bármilyen elmúlás, bárkitől vagy bármitől való elválás vagy a vég idején. Jézus beszédei mellettünk maradnak, örök érvénnyel bírnak, bármi lépjen meg vagy jöjjön ránk. Istennek keze erős, a fáradt fejet rá lehet hajtani és szóttanul, csendben, békésen pihenni. Ez a legszebb szószék, ahol csak a lélek vall, beszél Istennek.

Székely József
nyugalmazott lelkipásztor

Székely József
nyugalmazott református lelkipásztor

Az arany, illetve gyémánt emlékkoklevelek átvételére megjelent nyugalmazott lelkipásztorok

A magiszteri másodéves hallgatók nevében Tóth Emese Brigitta végzős hallgató mondott búcsúbeszédet.

Áldás, békesség...

Békesség Istentől! Erős vár a mi Istenünk! Isten áldja!

Megtiszteltetés, ugyanakkor nagy kihívás itt állni, és egy évfolyam nevében búcsúbeszédet mondani. Nehéz olyan mondatokat megfogalmazni, amelyeket az évfolyamunk minden tagja szívesen elmondana. Sok-sok gondolat és érzés van bennem, bennünk, amit lehetetlen néhány sorba tömöríteni.

Az elmúlt hat év alatt sok dolog történt mindannyiunk életében, és a teológiai évek hatást gyakoroltak a személyiségünk fejlődésére, életünk alakulására. Voltak történések, amelyeket befolyásolhattunk, és olyanok is, amelyek tőlünk függetlenül történtek meg; olyan dolgok, amelyekben egyetértettünk, és olyanok is, amelyek vitákat eredményeztek. Mondhatnám azt is, hogy most már csak a pozitív dolgokra emlékezünk, és hogy a hatodik év végére minden megszépül..., de nem mondom, mert nem lennék őszinte.

Nem volt könnyű, sőt sokszor nagyon nehéz volt, és most itt állunk, valamennyire megkönnyebbülve, megfogyva, és meg is törve... Itt vagyunk a hatodik év végén fizikai és lelki terhekkel. Nem panaszként mondom, sőt sokkal inkább büszkeséggel, és a hangsúlyt nem a terhekre teszem, hanem arra, hogy itt